

Мария Илиева

Празник

Тази вечер трапезата пълна е,
масата посипах със бяла покривка.
Свети кристалът във злато облечен.
Лудо е виното, пенливо, червено.
Свещи разпалено сенките гонят...
Очаквам... тихия звън на вратата,
намерил посока
сред празните улици.
Не звъни... Просто влез във душата,
за тебе откряна
порти на съмване.
Плахо пристъпваш,
ела във сърцето,
посегни
и вземи си искрица от огъня
запалин за тебе със болка от обич.
Нека в самотните ноци
в тебе да лумне.
И нека те топли,
и нека с милувка
горещите устни
от плам да потръпнат...
Поседни тук до мен...
И тънките чаши
във песен любовна,
трептящо да звъннат.
Усмехни се отново, кажи ми:
„Наздраве!“
Превърни ме цяла
във топла прегръдка.
Не прошепвай дали ще останеш...
Не разказвай за други огнища.
Много си минал,
пътят оставил е пепел,
със поглед изръсвам
среброто в косите.
Горещо целувай,
дланите с шепот ме милват,
думи не казвай,
навярно усещаш...
Очите говорят,

прегръщай ме нежно!
Нека бъде нашата празнична вечер!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10085>]